

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci **žalobce: J. R. M. M.**, zast. Mgr. Vítem Biolkem, MBA, advokátem Advokátní kanceláře Wildt & Biolek, se sídlem Bohuslava Martinů 1038, 500 02 Hradec Králové, **proti žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2015 č.j. OAM-587/ZA-ZA14-ZA15-2015, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o:**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhá přezkoumání a zrušení výše uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl tak, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) tohoto zákona zastavil a zároveň určil, že **státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013**, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále také jen „Dublinské nařízení“ nebo „nařízení č. 604/2013“), **je Maďarsko.**

V žalobě namítal, že v předcházejícím řízení byl zkrácen na svých právech. Napadeným rozhodnutím žalovaný porušil zejména ustanovení § 3 ve spojení s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem daného případu. V doplnění žaloby soudem ustanoveným

zástupcem žalobce uvádí, že v případě návratu do Maďarska by mu bylo odňato jeho právo na azyl a nemohla by mu být poskytnuta účinná ochrana před pronásledováním. Poukázal na současnou situaci v Maďarsku, které se i nadále potýká s masovou migrací uprchlíků. Není v kapacitních možnostech Maďarska přijímat další uprchlíky a podmínky, které v Maďarsku jsou, odůvodňují obavy ze způsobu, jakým bude se žadateli zacházeno. Žalobce odkázal na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci M.S.S. proti Belgii a Řecku ze dne 21. 1. 2011 (podmínky v řeckém azylovém zařízení označil ESLP za ponižující ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod) a v této souvislosti uvedl, že jeho přemístění do Maďarska není možné, neboť existují závažné důvody se domnívat, že zde, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, dochází k nedostatkům, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Proto by dle žalobce měla být příslušná k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany Česká republika (dále také jen ČR). Žalobce uvádí, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu své příslušnosti k určité sociální skupině - homosexuálů, a to jak ze strany kubánských státních orgánů, tak i ze strany svého okolí. Uvedl, že na Kubě jsou homosexuálové skupinou, která je pronásledována obecně. Žalobce je přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 12 zákona o azylu, dovolává se i posouzení své žádosti dle ustanovení § 14a zákona o azylu z důvodu nebezpečí vážné újmy pro případ návratu do vlasti, kterou spatřuje v tom, že bude stíhán pro svou sexuální orientaci. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či Dublinského nařízení a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu a na napadené rozhodnutí. Zrekapituloval, že na základě provedené lustrace v databázi EURODAC bylo bez pochyb prokázáno, že žalobce, ač tento v průběhu správního řízení tuto informaci popřel, podal žádost o mezinárodní ochranu v Maďarsku jako prvním členském státě Evropské unie, a to dne 27. 5. 2015. Dle čl. 18 Dublinského nařízení je tedy Maďarsko státem příslušným k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu a je tak povinno žalobce přijmout zpět na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 3. 7. 2015 požádal správní orgán Maďarsko o přijetí žalobce zpět na své území a o posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, kterou podal v Maďarsku. Dne 17. 7. 2015 uplynutím lhůty Maďarsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán je přesvědčen, že jeho rozhodnutí je opřeno o bezprostředně závazné Dublinské nařízení a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci, v dalším odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K žalobní námitce o nemožnosti přemístění žalobce na území Maďarska uvedl, že Maďarsko je právoplatným členem Evropské unie, k mučení, nelidskému zacházení apod. ve smyslu zákona o azylu v průběhu azylové procedury zde nedochází, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Maďarsko je rovněž považováno za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Pokud by se během pobytu v této zemi nějaké problémy vyskytly, má žalobce možnost obrátit se s

žádostí o pomoc na příslušné tamní orgány či instituce. Žalovaný je přesvědčen, že žalobci v Maďarsku nelidské či ponižující zacházení ve smyslu zákona o azylu nehrozí a z tohoto pohledu ani není opodstatněný důvod k obavám z návratu do Maďarska. V Maďarsku ročně požádá o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, což také nesvědčí o nějakých obavách cizinců z tamního azylového systému. S velkým počtem cizinců žádajících v současnosti o mezinárodní ochranu se krom Maďarska setkává i řada dalších členských států Evropské unie. Žalovaný v této souvislosti odkázal na odůvodnění usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 11. 3. 2015, č.j. 33 Az 2/2015-31, v němž se mimo jiné uvádí, že...*“Maďarsko je z pohledu imigrantů především tranzitní zemí, neboť většina z nich pokračuje dále v cestě do západních evropských zemí, zejm. Spolkové republiky Německo. V důsledku této vlny imigrantů je nepochybně maďarský azylový systém vystaven problému ubytování těchto imigrantů a zajištění potřebných standardů péče požadovaných evropským právem. Byť žadatel může čelit sníženému sociálnímu standardu zajištění životních potřeb po eventuálním návratu do Maďarska, nesdílí názor žalobce v tom, že by maďarský azylový systém vystavil žadatele mučení či nelidskému zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy...”*. Žalovaný uzavřel, že napadené rozhodnutím není rozhodnutím věcným, to znamená, že ačkoli se jím řízení o žádosti v jednom členském státě zastavuje, protože je bylo třeba formálně ukončit, žalobcova věc a jeho případné právo na azyl budou dále posuzovány, byť před orgány jiného státu. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Usnesením ze dne 16. 9. 2015 krajský soud přiznal žalobě odkladný účinek.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů. O žalobě rozhodl při jednání za přítomnosti tlumočnice jazyka španělského.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 1. 7. 2015 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, v níž vedl, že ze své vlasti vycestoval dne 27. 5. 2015 letecky do Moskvy, následně pokračoval letecky do Srbska, kde strávil asi pět dnů, pokračoval do Maďarska, kde ho zadržela policie a sejmula mu otisky prstů, ptali se ho, zda chce žádat o azyl, ale chovali se k němu špatně, tak to odmítl. Po deseti dnech pokračoval do Vídně a následně do ČR. Uvedl, že vlast opustil proto, že je homosexuál, na Kubě je to pro takové osoby těžké, hodně trpěl. Měl problémy s policií kvůli své sexuální orientaci, nemohl si ani najít oficiální práci, všude ho odmítali. Spoluobčané ho odstrkovali. V případě návratu se obává, že by šel do vězení, nechce se tam vrátit kvůli homofobii. Uvedené skutečnosti potvrdil i ve vlastnoručně psaném prohlášení. Ve správním spise je dále založena listina – záznam o výsledku porovnání otisku prstů ze systému EURODAC ze dne 26. 6. 2015 se zjištěním, že dne 27. 5. 2015 žalobce požádal o azyl v Maďarsku; žádost ČR adresovaná Maďarsku o přijetí žalobce zpět na své území a převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.

Při jednání soudu zástupci účastníků odkázali na svá písemná podání. Žalobce při svém účastnickém výslechu uvedl, že se nechce vrátit do Maďarska kvůli situaci, která tam nyní vůči migrantům panuje. Na rozdíl od ČR cítil v Maďarsku určitou represi ze strany policie kvůli svému stavu. Policii poskytl otisky prstů, řekl

své jméno, trpěl však homofobií z jejich strany. Kdyby ho policie nezadržela, jel by rovnou do ČR. Přijel s myšlenkou, že zůstane v ČR, kde se cítí bezpečně a dobře a mnohem bezpečněji, než ve své zemi, necítí žádné odmítání ze strany jiných osob.

Pověřená zástupkyně žalobce v závěrečném návrhu setrvala na zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a přiznání nákladů řízení žalobci ve výši 100,-Kč (jízdné autobusem).

Zástupce žalovaného navrhl zamítnutí žaloby, náklady řízení nežádal.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 s.ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, **že žaloba není d ů v o d n á.**

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Žalovaný se předně musel zabývat tím, zda je ve smyslu nařízení č. 604/2013 dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Úkolem žalovaného pak bylo provést postupný test aplikovatelnosti jednotlivých kritérií uvedeného nařízení, dokud nedospěje ke kritériu, jež bude moci na případ žalobce použít. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že výše uvedený postup žalovaný zvolil, když postupně vyloučil uplatnění kritérií uvedených v člancích 8 až 15 nařízení č. 604/2013 a učinil závěr, že v případě žalobce je třeba aplikovat čl. 3 odst. 2 citovaného nařízení.

Podle čl. 3 odst. 1 nařízení členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III., přičemž jednotlivá kritéria se uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena ve zmíněné kapitole (čl. 7 odst. 1 nařízení).

Podle čl. 3 odst. 2 nařízení pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, **je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.**

Krajský soud v posuzované věci hodnotil, zda žalovaný správně aplikoval kritéria pro určení státu příslušného k rozhodnutí o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Obsah správního spisu je dle názoru soudu dostatečným podkladem pro závěr, který učil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, tedy že v případě žalobce je nutné aplikovat kritérium uvedené v článku 3 odst. 2 Dublinského nařízení o příslušnosti Maďarska. Žalovaný svým postupem veškeré podmínky pro určení státu příslušného k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany naplnil a vzhledem k učiněnému zjištění, že tímto státem není Česká republika, nemohl již

dále hodnotit žádost žalobce po věcné stránce a zabývat se konkrétními důvody žalobce pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaným učiněný závěr, že dne 17. 7. 2015 uplynutím lhůty Maďarsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce, má oporu v článku 25 nařízení 604/2013 nazvaném „Odpověď na žádost o přijetí zpět“, kde je uvedeno: „1. Dožádaný členský stát provede nezbytné kontroly a rozhodne o žádosti o přijetí dotyčné osoby zpět co nejrychleji a v každém případě nejpozději jeden měsíc ode dne, kdy byla žádost doručena. **Pokud se žádost opírá o údaje získané ze systému Eurodac, zkracuje se tato lhůta na dva týdny.** 2. **Pokud není dodržena** jednoměsíční lhůta nebo dvoutýdenní lhůta podle odstavce 1, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.“ Soud nepřisvědčil žalobním námitkám o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, který byl žalovaným zcela správně zjišťován pouze v rozsahu nezbytném pro určení příslušného státu.

Soud projednávanou věc posuzoval i ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu, viz jeho rozsudek č. j. 1 Azs 248/2014-27 ze dne 25. 2. 2015, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí: „Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).“ Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že se uvedenou skutečností zabýval. Konstatoval, že Maďarsko je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Maďarsko je považováno za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie a žalobci v Maďarsku nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek žadatelů o mezinárodní ochranu. Dále žalovaný uvedl, že na úrovni Evropské unie či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by v současné době jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky azylového řízení a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Maďarsku. Rovněž Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné negativní stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Maďarska, jak to učinil např. zcela jednoznačně a aktuálně v případě Řecka.

Soud k uvedenému dodává, že žalobce neposkytl žádný konkrétní důkaz o tom, že by v Maďarsku nebyly dodrženy zákonné postupy, či že by zde existovaly systematické nedostatky v azylovém řízení či podmínkách přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Krajský soud zde odkazuje i na aktuální usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 1. 2016, sp. zn. III. ÚS 3561/15, které se vztahuje ke stejné problematice řešené před zdejším soudem ve skutkově shodné věci (státem

příslušným k podané žádosti o mezinárodní ochranu podle nařízení 604/2013 bylo určeno Maďarsko, řešena byla otázka nepřiznání odkladného účinku žalobě zdejším soudem). Ústavní soud v citovaném usnesení posuzoval, zda v případě stěžovatele jeho přemístění do Maďarska mohlo založit namítané porušení článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, dle něhož nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu. Ústavní soud „připomněl svoji ustálenou judikaturu, souladnou s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva (srov. např. rozsudek jeho velkého senátu ze dne 4. 11. 2014 ve věci *Tarakchel proti Švýcarsku*, stížnost č. 29217/12, dostupný též v časopise *Soudní judikatura - Přehled rozsudků Evropského soudu pro lidská práva* č. 2/2015, str. 69, a tam citovaná judikatura), dle níž vyhoštění cizince může vést k porušení článku 3 Úmluvy, jestliže existuje důvodná obava, že daná osoba bude v přijímací zemi vystavena reálné hrozbě mučení, nelidského či ponižujícího zacházení. Za takových okolností vyplývá z článku 3 Úmluvy povinnost nevyhostit jednotlivce do této země [srov. např. nálezy ze dne 10. 11. 2010 sp. zn. I. ÚS 2462/10 (N 221/59 SbNU 195) a v něm citovaný nálezy ze dne 30. 1. 2007 sp. zn. IV. ÚS 553/06 (N 17/44 SbNU 217)]. Mučení, nelidské či ponižující zacházení musí dosahovat určitého minimálního stupně závažnosti, aby je bylo možno zahrnout pod rozsah článku 3 Úmluvy. V případě stěžovatele se sice nejednalo o vyhoštění, jak bylo výše již poznamenáno, nicméně Ústavní soud je toho názoru, že není zásadní důvod shora uvedené judikaturní závěry neaplikovat i na případy "přemístění" žadatele o azyl podle shora citovaného Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Z odůvodnění ústavní stížnosti je zřejmé, že stěžovatel ve vztahu k přemístění do Maďarska a z toho plynoucí hrozby porušení článku 3 Úmluvy, pouze opakoval svá tvrzení již uplatněná v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a ve správní žalobě, s nimiž se správní orgán i správní soud v odůvodnění svých rozhodnutí dostatečně a ústavně relevantním způsobem vyrovnaly. Ústavní soud tudíž sdílí jejich přesvědčení, že stěžovatel neprokázal existenci důvodné obavy, že bude v Maďarsku vystaven reálné hrozbě mučení, nelidského či ponižujícího zacházení, resp. že by v Maďarsku existovaly v přijímací proceduře pro žadatele o azyl systémové nedostatky, pramenící např. ze zdlouhavosti identifikační procedury, nedostatečné kapacity přijímacích zařízení a životních podmínek v dostupných zařízeních.“ Závěry citovaného nálezu lze aplikovat i na případ žalobce.

Krajský soud uzavírá, že neshledal žalobou vytýkané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný zjistil skutkový stav nutný k posouzení dané věci dostatečným a přezkoumatelným způsobem. Soud rovněž neshledal žádné pochybení při aplikaci příslušných ustanovení nařízení č. 604/2013. Podle názoru soudu bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný náklady řízení nepožadoval, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na jejich náhradu.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 26. února 2016

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně